

Г. С. Раковски: „**Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!**“

НАЦИОНАЛНАТА ДЪРЖАВА

Панко АНЧЕВ

Състоянието на днешните държави, а и на междудържавните отношения, формирането на военнополитически и икономически съюзи и утвърждаването на нов глобален ред с нови водачи на политическия, икономическия и военния свят ни кара да се замислим за **причините, които са го довели и за възможностите да се възстанови някаква нормалност в света, но и в живота на отделните държави.**

Животът се определя от този, който стои начело и по неговата воля се формира и световният ред. Но световният ред е функция на общото състояние на отделните държави и тяхната способност да поддържат та-

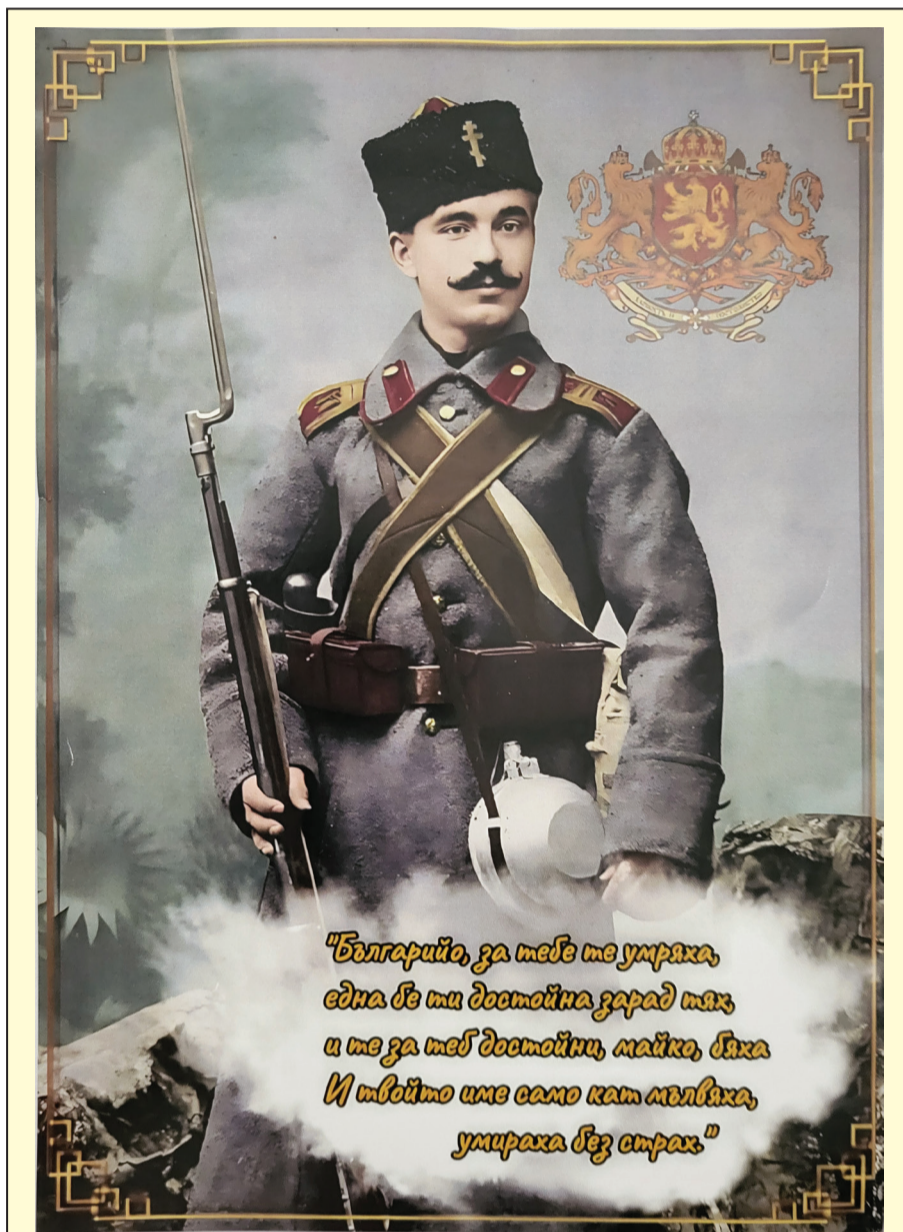
къв глобален ред и такова свое вътрешно устройство, каквото им дават обективните закономерности и условия. Искам да кажа, че **не всичко в международните отношения и изобщо в обществения живот зависи от лична воля, субективно желание или дори съществена потребност.** Много важни са обективните причини, които, когато се пренебрегнат или се възприемат неправилно и се изопачават, водят до трудни за преодоляване обстоятелства и **разрушават структурата на обществото, водят го до разпад с необратими последици.** Историята дава примери и те никак не са малко.

Всяка социално-политическа и икономическа формация съществува в рамките на определени условия и обективни измерения, институции, форми на управление и организация на обществения организъм. Те функционират дотогава, докато системата се изчерпи и започва да се разпада, за да престане след време да съществува. Но дотогава те са в основни линии неизменни и функционират в главните си измерения по един и същ начин. Без тях системата се затруднява да функционира и постоянно сигнализира за нередности, които трябва да се отстранят.

Модерната епоха, капитализмът и буржоазията положиха огромни усилия да създадат, формират и утвърдят нацията и националната държава, за да бъде възможно новите икономически отношения да се развиват ускорено, за да се установи окончателно новата социално-икономическа система. **Това е процес, който откри нова епоха и ново обществено устройство.** Нацията и националните държави промениха международните отношения.

Нациите формираха новия тип държави. Тези държави се учредяват от осъзналите своето родство по кръв и съзнание, живеещи върху една обща територия и говорещи на един и същ език. Тези хора са с общо минало, което тачат заедно, като традиции, предания, обичаи, спомени, история. Това укрепва тяхното единство и придава сакралност на територията и държавното обединение.

На стр. 2

ПРЕДАТЕЛЯТ НА РОД И ЧЕСТ...

На стр. 5

10 ноември 1989 г. не изненада, мисля, никого. Не само със съзнанието си, но и с тялото си сякаш усещахме предстоящата промяна. Старите форми не бяха в състояние да удържат новите по същността си обществени отношения, които все повече напиряха. Вътре в самата управляваща партия нарастваше броят на хората, които разбираха, че старият модел на управление е изчерпан. Огромното мнозинство в БКП искаше и търсеше промяната, която да съхрани социализма, като го освободи от натрапените му недостатъци.

Отново искам да подчертая,

ISSN 1310-8492

42

9 770131 084927 >

НА КОЛЕНЕ ПРЕД ИСТИНАТА

Десети ноември. Драмата на социализма. Възторзи и пагения. Грешки и прегателства.

Проф. Велко ВЪЛКАНОВ

че основният човешки фактор в осъществяваната промяна бяха членове на БКП. Най-добрите в тази партия, които имаха не само съзнанието за собствената си отговорност, но и гражданския кураж да заявят волята си за

промяна, оглавиха всички процеси на социалното възраждане. И Русенският комитет, и Клубът за подкрепа на преустройството и гласността се оглавяваха или доминираха от членове на БКП: Чавдар Кюранов, Стефан Продев, Христо Радевски, Анжел Вагенщайн, Светлин Русев, Нешка Робева, Христо Смоленов, Петко Симеонов и още много други бяха членове на БКП. Ония, които по-късно оглавиха СДС - Стефан Савов, Стоян Ганев, Асен Агов, Иван Костов, Йордан Соколов, Петър Стоянов, Стефан Софийски и пр. и пр., по онова време нито се виждаха, нито се чуваха

- тях изобщо ги нямаше. Дори и самият Желю Желев се свързваше с БКП, доколкото до неотдавна бе неин член и доколкото не по своя воля бе отстранен от нея.

Всички живеехме с проблемите на новосъздадените демократични обществени организации и със събитията в различните творчески съюзи. От уста на уста се носеха приказките кой от членовете на Политбюро на конгреса на кой творчески съюз присъствал, как той там се е държал, как там са се държали самите творчески дейци и т. н. Особено силно впечатление произведе „бунтът“ на четири-

мата преподаватели от Софийския университет, чиито имена само за няколко дни станаха едни от най-популярните и най-уважаваните. Партийната върхушка предприе истински гонения срещу тях, но това още повече им спечели симпатиите на хората, които не се стесняваха открито да покажат солидарността си с тях. Станаха и някои преки сблъсъци със силите на властта. Организираните от „Екогласност“ протестни акции в градинката пред „Кристал“ бяха разгонени от милиционерски подразделения.

На стр. 2

НА КОЛЕНЕ ПЕРЕД ИСТИНАТА

Десети ноември. Драмата на социализма. Възторзи и пагения. Грешки и прегателства.

Някои от екологите бяха натоварени на каминетки и стоварени в Южния парк, където великодушно им предоставиха възможността да изразяват своя протест.

Духът на промяната не отмина и ръководството на БКП. Вече се знаеше за разногласията в Политбюро, споменавах се имената на хората, противостоящи на Т. Живков, обсъждаха се възможните варианти в поведението на този или на онзи член на Политбюро.

Ето защо 10 ноември съвсем не бе гръм от ясно небе.

Добре помня този ден, този късен следобед. Бях в Комитета по правата на човека, където обсъждахме някакви въпроси. Знаехме, че заседава ЦК на БКП, и тръпнещи очаквахме неговите решения. Най-после новината пристигна: Тодор Живков е свален, за генерален секретар е избран Петър Младенов. Почувствахме огромно облекчение.

Имаха никакви лични причини, разбира се, да бъда против Тодор Живков. По-скоро обратното. (Именно Т. Живков бе помогнал да се вдигне организираната от Ярослав Радев блокада около книгата ми за правата на гражданите.) Но Т. Живков, каквито и да са достойнствата му, се бе превърнал вече в символ на не подлежащата на развитие бюрократично-тоталитарна система. Една сериозна промяна във всички случаи минаваше през неговото отстраняване от високите партийни и държавни постове. Много хора го ненавиждаха и заради негови действителни или предполагаеми лични грехове. Някои го смятаха за предател (още от времето на Гешев), други го държаха отговорен за възникналите кризисни състояния във вътрешната и външната политика, трети го обвиняваха в неоправдана жестокост, довела до гибелта на невинни хора. Тъй или иначе, Живков се бе превърнал в Картаген, който трябваше да падне.

Първа страница на вестник „Работническо дело“ от 11.11.1989 г.

Съществуваха наистина основания за сериозни възражения срещу Живков. Мисля, че той, респ. оглавяването от него партийно и държавно ръководство, допусна три крупни, непрости ми грешки.

Първата грешка бе преобразуването на ТКЗС в аграрно-промишлен комплекс - АПК, т. е. превръщането им от съюзи на собственици в чиновнически корпорации. Ако бяха съхранени в своя автентичен вид, кооперативните стопанства щяха да се развият в изключително мощни селскостопански производствени единици, способни да устоят на всички икономически и политически сътресения. Едва ли СДС щеше да може да ги ликвидира, ако те бяха разгърнали целия си икономически потенциал. Там, където ТКЗС-тата бяха силни, СДС се оказа неспособно да ги „разкулачи“, да разруши структурите им, да ликвидира или разграби имуществото им. Жив пример в това отношение са кооператорите от с. Чалалица, Пазарджишко, които в люта битка с полицията и полицейските кучета защитиха и своето достойнство, и своето имущество. Живков уда-

ри ТКЗС-тата тъкмо когато те бяха набрали скорост и вместо стотинки плащаха за всеки трудов ден вече левове (даваха и огромно количество селскостопанска продукция). Хората съзряха всички предимства на кооперативната форма за стопанисване на земята, при възраха се към нея, започнаха да изживяват кооперативното стопанство като свое собствено - навсякъде казваха „нашето стопанство“, „нашето ТКЗС“. Чувството на собственост следователно се бе преобразувало във фактор, който действаше еднакво полезно както за отделната личност, така и

за обществото. Вместо да се развие тази традиционна българска, но заедно с това и истински социалистическа форма на стопанисване, Живков реши да превърне ТКЗС в гигантско, т. е. неуправляемо и значи - в неефективно чиновническо образувание. Догматично сметнаха, че колкото е по-едро едно стопанство, толкова то е по-производително. Пренебрегната бе простата, но пряка зависимост между количеството и качеството. Невинаги по-голямото е и оптималното, доколкото по-голямото не е и по-лесно за управление. Всяко равнище на обществено изисква съответно равнище на компетентност, което в голям брой случаи липсваше. Така, повишавайки степента на обществено средство за производство, стигнахме до равнище на своята некомпетентност (принципът на Питър!). И резултатите не захвърляха. Отбелязан бе сериозен спад в производството и започнахме, за свой срам, да внасяме селскостопански продукти от чужбина.

Втората голяма грешка на Живков и неговия екип бе несъобразеното с размерите на страната ни промишлено строителство. Няколко огромни и с твърде спорна полезност промишлени ком-

бината покриха страната ни с дим и отрови. Вместо да развием малагбаритна, но с висока ефективност промишленост, но с японски тип, ние се захем да изграждаме достойни за един Сибир промишлени предприятия, използвайки при това и морално износена технология. Пренебрегната бе леката, хранителната и преработвателната промишленост, за която имахме великолепни предпоставки. При златните условия, които ни е дала природата, можехме (и можем) да бъдем овозначена, зеленчуковата и цветната градина на Европа, а вместо това се изправихме пред опасността да бъдем затрупани от индустриален шлак. Нашето ръководство не разбра, че пушекът отдавна не е символ на промишления прогрес. Времето на безотпадъчните технологии сякаш бе решило да заобиколи нашата страна.

Третата голяма грешка, която старото ръководство допусна, бе, както вече писах, в начина, по който бе осъществен т. нар. възродителен процес. Ще кажа като Талейран: това бе повече от престъпление, това бе именно грешка. Живков не можа да разбере, че не разполага с необходимото историческо време, за да бъде втори княз Борис. Такова остро, провеждано с административни средства мероприятия, се нуждеше от дълбочина във времето. На определен успех можеше да се разчита, ако „възродителният процес“ се бе разгърнал някъде в началото на 50-те години, когато административното насилие бе сякаш нормална форма на взаимоотношение между управляващите и управляваните. Тогава можеше да се мисли, че причинената болка ще се изживее с времето и с очакваните по-добри условия на живот. Живков се вживя в ролята на княз Борис, когато в целия свят темата за правата на човека стана основна тема, когато социално-политическата промяна в страната ни вече се предчувстваше, когато най-после самият той бе с единия си крак в миналото.

Това, което току-що написах за допуснатите от Т. Живков грешки, го казах и на самия него при срещата ни - единствената засага, - която стана по негово

Делото срещу Живков, започнало като драма, се превърна в гротеска.

предложение в ранното лято на 1994 г. в жилището му на „Секвоя“. Разговаряхме за правното му положение, за образувания срещу него наказателен процес, за отношенията му с хората. По свой навик той почти непрекъснато се смееше, неспособен сякаш да прояви озлобление към никого („Аз само се защитавах“), не издаваше, поне видимо, и никакъв страх от евентуалния затвор („Ще ме направят герой“). Аз предпочитам да мълча, защото ми бе интересно да слушам този човек, който, съсредоточил в ръцете си огромна власт, повече от три десетилетия бе управлявал страната ни. Днес, достатъчно възрастен, той няма бъдеще, но затова тък се радва на едно минало, което го прави изключително интересен, стига, разбира се, да поиска да се отвори за събеседника си. Не можех и да мисля, че именно с мен ще си позволя да бъде откровен, напротив, усещах постоянно будното му самонаблюдение - въпреки почти непрекъснатото разнасяния се характерен негов смях: „Ха-ха-ха!“ (който имаше може би тъкмо този смисъл - да прикрива никога незапиващата му предпазливост). В някакъв момент неговата секретарка госпожа Ше-

валиева отбеляза, че господин Вълканов много лесно се сърдел и той веднага поде: „Ха-ха-ха, обича да се сърди ли, ха-ха-ха, това е повод отново да се чукам.“ (Пред нас стояха чаши с уиски.) Държак се почително, както това изискваше разликата в годините ни, но реши, че трябва все пак да изрази и критичното си отношение към неговата политическа практика. Казах му, че не всичко в политиката му можеше да бъде прието, и посочих тези три греха: създаването на АПК, екологически и икономически необоснованото промишлено строителство, „възродителния процес“. Живков веднага помръкна, съсредоточи се в себе си, дори сякаш изчезна от разговора ни. Това продължи не много, няколко мига, но промяната в поведението бе подчертана. После лицето му бавно започна да се оживява, а след като се смени и темата на разговора, той бе отново същият: „Ха-ха-ха!“.

Искам да призная, че и аз, подобно на много други, смятах, че Живков трябва да бъде съден. Месец-два след образуването на дело N 1/1990 г. чрез „София-прес“ получих от редакцията на в. „Литературна газета“ предложението да напиша статия

за това дело. Написах статията и две-три седмици по-късно тя с неговите съкращения бе публикувана в „Литературна газета“. Към темата прояви интерес и Хр. Христов, по онова време главен редактор на издаваното от БЗНС списание „Земля“. Дадох му същата статия и той я публикува в списанието си без никакви съкращения.

В статията направих опит да очертая основните насоки, в които могат да се търсят подлежащите на инкриминиране деяния на Живков: възродителния процес, злоупотребата с власт и безотпазливостта. Още тогава обаче разбрах, че започналият наказателен процес ще има да преодолява изключителни трудности. Проблемът е преди всичко в това, че *погрешната политика*, която най-вече засегна интересите на българите и на България - не подлежи изобщо на наказателно преследване. За погрешна политика отговорността може да бъде единствено политическа, освен ако изрични норми на правото не са въздигнали отделни политически деяния в престъпления. (Ако трябва да съдим за политиката, лидерите на СДС отдавна трябва да са в затвора, защото наистина не мога да си представя политика по-престъпна от тяхната.) В статията пишех: „Явно техтовесте на Наказателния кодекс са твърде тясно скроени за престъпления от този мащаб“. Изказах и мнението, че е необходимо в „бъдеще да се изгради особен режим на отговорността на държавния глава“.

По-късното развитие на процеса срещу Живков потвърди моите опасения. Доколкото искаме да останем в границите на правовата държава, свършено невъзможно е да съдим Живков за следващото от него и екипа му политически курс, респ. за изгражданата и поддържаната от него и екипа му политическа система. При това несъмнено бе за всички, че основните параметри на политическия режим бяха зададени отън. На прокуратурата следователно не оставаше нищо друго освен или да освободи Живков от наказателна отговорност, или да се зарови в търсенето на такива юридически нарушения, които да могат да бъдат квалифицирани като престъпления. Прокуратурата избра второто и решително събрка. Недостойно е за един народ да

съди своя държавен глава за това, че бил „раздавал“ жилища на писатели, артисти и пр.

Съзнавайки възникналото неудобство, хората на Татарчев лансираха тезата, че Живков не бил държавен глава. Съвършено неприемлива теза. За никого няма съмнение, че Живков бе първият човек в държавата и партията. При действащата тогава конституция (обявила БКП за ръководна сила в държавата и обществото) Живков като генерален секретар на БКП и като председател на Държавния съвет на НР България притежаваше много повече от необходимите за един държавен глава правомощия. Пренебрегнала очевидността на обстоятелствата, прокуратурата се зае да съди Живков като дребен държавен чиновник. (Целият процес срещу Живков олекна още повече в светлината на станалите впоследък разкрития, че разни министри и зам.-министри от кабинетите на Ф. Димитров и Л. Беров за година-две са раздавали много повече жилища от държавния жилищен фонд, колкото Живков за 30 години.) Така делото, започнало като драма, се превърна в гротеска. Изпаднала в безизходна, неспособна да поеме политико-юридическата и моралната отговорност за изпращането на близо 85-годишния бивш държавен глава на България в затвора, прокуратурата потърси изход в бездействието си. Процесът практически бе спрян. Крайното решение трябва да се търси или в отмяната на присъдата, или в помилването от страна на президента (не искам да вярвам, че ще го изпратят в затвора). Не изключвам, разбира се, хората на Татарчев да се надяват и на благоприятен за тях биологически изход.

Сега, когато политическите страсти са стихнали, когато на всичко може да се гледа сравнително непредубедено, ясно се вижда, че процесът срещу Живков бе наистина грешка. Това ми призна и прокурорът Михаил Дойчев, според когото виновникът за започването на процеса срещу Живков е Луканов. Ако Луканов не бил поискал да се образува следствието срещу Живков, вероятно нямало да последват и всички останали политически по същество процеси.

Слева

НАЦИОНАЛНАТА

В отношения с другите държави се влиза вече със съзнанието, че общуването с другия е най-напред подчертаване на различията и въз основа на тези различия се установяват новите връзки.

Дълг на всеки член на нацията е да воюва и отстоява свободата ѝ, да не допуска някой да я накарнява, да твори езика и съхранява нейния дух. Иначе може да се живее добре, богато, охолно, но е пусто, щом националният дух изчезва или се пренебрегва.

Обособяването на хора с еднакъв народностен произход, съзнание, култура, език дава силен тласък за развитието и на икономиката, и на културата. То ги сплотява и им вдъхва увереност в настоящето и бъдещето.

Но капиталът не се интересува дълго от това съзнание и единство. За него държавата е важна, докато укрепне достатъчно и ускори своя ход до максималните възможности, за да получава по-бързи и по-високи печалби и се възпроизвежда светкавично. Когато успее да постигне такова ускорение и го направи система на съществуването си, той веднага се отказва от предишното и търси други възможности. Особено му пречат държавните граници и различните законодателства в отделните държави, които ограничават безпрепятственото негово движение и движението на стоки и услуги. А това му пречи много, за да ги търпи дълго.

Днес живеем във време, когато националната държава поради това, че е пречка пред

капитала, бива разрушавана и заличавана, за да няма какво да го ограничава.

Но националната държава вече е политически проблем за новия тип държава - военен или икономически съюз. Тя не позволява на жителите да се освободят от традициите, да се откажат от своето минало и да приемат настоящето си единствено като успех, забавление, удоволствие, безропотно служение, обезличаване на духовността. Такава свобода народите преживяват като драма, която трудно се понася и не се оправдава по никакви причини. Затова и съпротивата срещу капитала е толкова силна и

непримирима. Такива са изискванията на западноевропейския и американски капитализъм, когато иска да се отърве от националната държава. Той обединява човечеството в едно глобално цяло, подчинено на неговите изисквания и на традициите на неговите държави. Това обаче не е единствен модел, за да е задължителен за всички.

Откъдето от национална държава има все пак някакво основание за Западна Европа и САЩ. А и за други региони на света. След Втората световна война рязко се засили миграцията от Юг към Север. Тя е резултат от ликвидирането на колониали-

зма и освобождаването на огромно количество население в Африка, Азия и Латинска Америка. Тези хора масово напуснаха своите свободни вече държави заради мизерията и невъзможността да живеят и се развият в тях. А и бяха подменени от бившите си метрополи, обещаващи им работата и приличен жизнен стандарт. В резултат на тази миграция Западна Европа рязко и издълбоко подмени своя етнически състав и държавите им престанаха по същество да бъдат национални.

Проявява се един много важен и, както се оказва, характерен за Модерната епоха парадокс: нацио-

ДЪРЖАВА

налните държави, които извършиха колонизацията на трите континента и благодарение на нея рязко ускориха собственото си всестранно въздигане, сега трябва да върнат взетото насила някога и да заплатят цената на своя възход. Тази цена е фактическото колонизиране на Западна Европа и САЩ от населяващите бившите им колонии народи. Процесът е твърде интензивен и по всичко личи, че е необратим и скоро няма да прекъсне. Националната държава интегрира в себе си, запазвайки своеобразията, на населяващите

я други народности, дава им свобода да изповядват своята вяра и да развият културата и езика си, но приобщавайки ги към своето национално съзнание. Днес в Западна Европа наблюдаваме нещо различно, а и мигрантите стават все повече и повече, живеят затворено и макар да говорят националния език на държавата, започват да налагат своя начин на живот и да не се съобразяват с културата ѝ.

Разколебането на националната държава и ускоряваният се процес на нейното ликвидиране съсредоточава управляващите държавни ор-

гани в обслужване на капитала и икономиката. Но не за да служат на хората, а, напротив, да пренебрегват техните справедливи желания и интереси. Тези държави вече не са социални, макар в някои конституции да е записано, че са социални. Социална може да бъде единствено националната държава, а не корпоративната или дори мултинационалната. Затова и доста от социалните придобивки, които бяха предоставени на обществото преди години, сега вече се отнемат.

Новият тип държава става по-агресивна, по-жестока и безразлична към социалните проблеми. Тя се е отказала дори от принципите на Просвещението, за да се отдаде напълно на капитала и да стане негова държанка. Причината за това е трансформацията на капитализма и навлязането му в дълбоката системна криза, бележеща началото на неговия невъзвратим край. В тази нова ситуация на него вече не му е до покани жестоки, които да го характеризират като хуманен и грижовен строй. Преди да приключи студената война, капитализмът на Западна Европа и САЩ, за да компрометира социализма и за да покаже, че е човечна система, отделила средства за защита и облекчаване живота на нацията и трудовете хора. Но явно го е правел насила и веднага щом социализмът обявя своята капитулация, се обърна рязко и промени лицето и характера си. Можем да си представим какъв ще става този капитализъм с навлязането си към него.

Не вярвам той да го разбере и да се възуми, поради което ще пострада фатално сам от своето своеволие и алчност.

Но нали който каквото прави, за себе си го прави! Все пак нека му попречим да го прави и за националните държави - особено за нашата, която все още е жива, макар да е крета едва-едва.

Ала е жива!

Спомнете си унизителното му хленчене пред ЕК и клеветите му относно организаторите на протеста в навечерието на *"премиерата"*. Впрочем Василев не е режисьор, защото никога не е работил като такъв. **Винаги е бил сороски и депесарски чиновник на директорски пост.** Всъщност той си е един елементарен счетоводител, защото преди да открие в себе си *"вълчение към изкуството"* и най-вече към милиардерите-меценати - били те турски аги или емисари на дълбоката държава, е бил възпитаник на Свищовския финансов ПУЦ - поради вродена страст към финикийските знаци - единствената *"любов"*, която подобни типажи са способни да изпитват.

Митингът продължаваше да набъбва и вече наброяваше над хиляда души, но фактически бе разцепен на две. Ядрото - истинският протест - състоящо се от студенти, заклетни харамии и родолюбиви общественици, писатели и журналисти от по-младото поколение, сред които Добри Божилов, Страхил Ангелов, Росен Миленов, Симеон Миланов, се бе изправило пред трите официални входа на парадната фасада и на стълбите на Народния театър.

Вобщия ентусиазъм не липсваха комични акценти. Единият край на дълъг плакат бе държан - познайте от кого? **От Недялко Недялков, разбира се, чиято овидиева метаморфоза - от глашатай на Бойко Борисов до разобличител на Герб - датира от една година и вече не учудва никого.** Мимоходом попитах Недялко как ще коментира изявлението на тейка си *"стара стария"* и той махна омерзено с ръка - демек *"не ме занимавай с алцхаймерски глупости"*. Ех, Недялков, ех, Йорданов!

Входовете на театъра бяха запириени от два кордона - на полицията (този път изненадващо добронамерени) и на протестиращите. **Целта на протестиращите бе да не допуснат зрители до "премиерата"**, защото това със сигурност бяха сороски клоуни. За наше удивление полицията като че ли имаха същата цел. Те нареждаха на събиращата се публика, снабдена с билети, да изчаква следващи указания пред левия вход, без да влиза в сградата. Точно пред левия вход, пред който стоях аз, се разигра смяхотворният епизод с провокатора **Тео Ушев**, който по-сетне се представи като жертва и великомученик за *"свободата на изкуството"*. Ето истината от първо лице за случилото се с *"бития, ритан, изнасилен, роган в бобрещите и посиван с градушка от камъни"* комедиант Ушко. Сред първите зрители с билет пред

ПРЕДАТЕЛЯТ НА РОД И ЧЕСТ Е ПРОКЪЛНАТ ЗАВИНАГИ

левия вход се появи двойка, като мъжът ме впечатли с високия си ръст и нелепия вид на стареещ пубер. Широкото му хамстерско лице с особено разширяване на бузите пред ушите, подобно на безобидните гризълъвци и на Цветанка Ризова, поразяваше с наглото си парвенюшко изражение. Той шумно възнегодува срещу полицейското своеволие и главно срещу нас

умял от шубе, си плю на петите и полета напред като професионален спринтьор. Полицайте хукнаха да го спасяват. Гонката трая няколко секунди. Ушевият пъзльо не е нито пребиван, нито ритан, нито замерян с камъни, а само с шепя жълти есенни листа - това може да се види на многобройните клипове. Протестиращите, които останаха при входовете на театъра, завикаха на дру-

тах бяхме маргинали, изпъзлели от задния двор. Някаква изкурсена стара чанта ни наричаше "тъпанари", някакъв склеротик (после бе идентифициран като "академик") ни изпепеляваше с шизофренен поглед. Полицайте направиха кордон между соросидите и нас, но искрите и заканите не преставаха да прехвърчат. Върху протестиращите се сипеха въпроси от рода на *"а ти бе, невежа, чел ли си пиесата на английски?"* Фактът, че Шоу се подиграва с българите, изобщо не ги притесняваше. Те и без това живееха в антибългарска виртуална реалност. Когато вече станаха трудно удържими, се обрнах към Страхил Ангелов: *"Моля те, викни ония хора край фонтана. Те трябва да се присъединят към нас, а не да правят тлака в Алтъново"*. Кажу на оня човек, дето се прави на "организатор" да спре с цуротите".

Отговорът на Страхил отвори очите ми за много неща. Той каза: *"Не мога никого да викна или да спра. Не се ли сезиаш какво става? Козато един протест трябва да се смаже, се прави точно това"*.

Жълтоокият с черното лице продължаваше да витийства пред фонтана с тонколониите. Хората, имали злощастие да се отправят най-напред в неговата посока, недоумяваха какво се случва. Той ги хипнотизираше с твърдения, че ще има провокации, ще се явят *"елементи"*, натоварени с отвличане на вниманието от *"неговото събитие"*. Явно наивниците, дошли за протеста, но останали край фонтана, ни смятаха за такива елементи.

Когато деветнастият кобен час удари, протестиращ студент с мегафон обяви, че служител на театъра го е предупредил за отмяна на премиерата. Изпълнихме се с усещането, че протестът поне в известна степен е изпълнил мисията си. **Но позорните спектакли сяха да се подновят още на следния петъчен ден - 8 ноември.** Бояхме се да се разотвиди - ами ако представлението започне, макар и със закъснение - след като ние си тръгнем? *"Азистката с билетите"*, която вече изливаща порои от ругатини върху нас, стоеше непоклитимо на поста си - навярно знаеше нещо, което ние не знаехме и след нашата абдикация, щеше да влезе като победител в залата, да седне и да блаженства, потапайки се в шедьовъра на нобеловия лауреат. Нещо недоизказано висеше във въздуха. Стояхме настръхнали един срещу други, *"в състояние на позиционна война"*. Едва в 20

сезирали правителство, президент и всички отговорни държавни институции за провокацията на Василев и Малкович и за необходимите резултати от нея - това означава пълна незаинтересованост за сигурността на българските граждани. Или сатанинска заинтересованост от безредици.

С приближаването на 19 ч., времето на спектакъла, *"публиката с билети"* все по-мощно се трупаше пред левия вход и се превръщаше в яростен обществен организъм, насочил своята ненавист към протестиращите. *"Те"* ни мразеха и презираха, за

СПРЕТЕ ПОЗОРА В НАРОДНИЯ ТЕАТЪР

Отворено писмо

- Ваше Светейшество, смирено Ви молим за благословия на молбата ни и за Вашето съдействие, тъй като въпросът засяга и духовното здраве на нацията ни;
- Господин президент Радев, като върховен главнокомандващ Въоръжените ни сили не допускайте гавра с паметта и достойнството на славната и непобедима Българска армия;
- Господин Найден Тодоров, като служебен министър на културата настояваме незабавно да освободите от длъжност виновените за избора и представянето на тази срамна пиеса Васил Василев – директор на Народния театър „Иван Вазов“;
- Господин Васил Василев, настояваме незабавно да свалите пиесата от репертоара на Народния театър;
- Господин Малкович, молим Ви, приемоте, че артистичната свобода и провокация трябва да имат граници и че тези граници трябва да защитат достойнството на народа ни, а нашата славна Армия и нашите непобедими мъже са сърцето на Народна ни, и да откажете по-нататъшното Ви асоцииране с тази постановка.
- Уважаеми господа, призоваваме ви да наредите свалянето на пиесата от програмата на Народния театър;
- Вашата отговорност да спрете по мирен начин тази долна подигравка.
- Ако не я спрете вие, ще последваме примера на българските студенти отпреди 100 години и ще я спрем ние!

гарите си да оставят тоя мърльо и да пазят оголения флаг. На следния ден той обикаляше студията на всички продажни телевизии и хленчеше, че е тежко малтретиран от вандали и проскача, на които са чужди както разбиранията за демократия и изкуство, така и елементарните човешки обноски. Фантазияте му са плод на предварително скроена лъжа и *"напушен"* стрес, защото очите на шубето и на *"тревата"* са големи. Така разрастваша, че на света съществувал някакъв си *"Ушев"*, либерален активист и *"интелектуалец"*, за когото до тоя момент изобщи

Минчо МИНЧЕВ

Аркашките от групата на Васил Василев се оляха напълно. След като съдиха и осъдиха от сцената на Народния театър президента на Русия и непостижимия за тях по талант, съвест и съвст Никита Михалков, се заеха да разчитват от боклуци неправилния си според тях репертоар. Свалиха от програмата блестящата постановка на Александър Морфов *"Хвиове"*, а самия него го натриха немил-недраг с надеждата, че ще го пречупят и че ще дочакат да бъде окайван и той като Македонски: *"Бедни ми, бедни Морфов, защо не склони глава и не целуна етека на пагуншаха?"*

Директорът Васил Василев днес си къса ризата, за да ни накара да повярваме, че политиката няма място в театъра, който ръководи. Само че всичко, което той сътвори след своето възшествие, има отращаващата воля на конюнктурата – мерзка, пошла и бездарна. Какво друго иначе са

ч., пребита от умора, се отправих към хотела. Легнах и моментално заспах.

Но след 15 минути скожих разсънена от леглото. Мозайката в съзнанието ми се бе подредила. Знаех - знаех с абсолютна сигурност, че сме излъгани и протестът е предаден, предаден, предаден. Бяха ни пратили за зелен хайвер. Била е изградена цяла схема за обезсилване на протеста, в която всеки детайл е сплобен с демонска прецизност. Жълтоокият чернолик вечер с тонколониите е само незначителна бурмичка в механизма на измамата. Главният замисъл се състои в друго. Протестиращите, по примера на българските студенти от Виена и Берлин, бяха решили да вкарат своя хора в залата на Народния театър, които в даден момент да освиркат представлението и да го прекратят. Опасявайки се тъкмо от това действие, еничарската гилдия на театъра начело с Василев, е решила да прекара всички по-незначителни сороски сноби, закупили билети, за да не се промъкнат заедно с тях и протестиращи, които *"отвътре"* да провалят *"спектакъла"*. Тия жалки сноби и без това са доказали тоталната си липса на достойнство - ще им

ГОСПОД НЕ МОЖЕТЕ ДА ИЗЛЪЖЕТЕ!

Мисията на един тест, измерващ духовното зграбе и степенята на поносимост на народа ни

постановките *"Хага"* и *"Оржията и човекът"* освен жалки теменета на жалки „служливци на властта“, които и не смислят дори, че истината, историята, икономиката, културата и изкуството не трябва да са сами за себе си; че интересите на държавата и обществото са много по-дългосрочни и дълговечни от собствените им интереси на маломерници. Те не могат и да допуснат дори, че протести-

те на хората пред Народния театър са все още съдържана, но адекватна обществена реакция на изстъпленията над този народ, осъществени и чрез *"широко отворените очи"* на т. нар. интелигенция в тяхно лице. Сред тях са изключително малко и онези, които могат да отидат отвъд елементарните и простовати етикети на понятията като ултранационалисти и фашисти. А един моде-

рен халтурчик и посредствен аркашка Захари Бахаров нарекоха *"уроди, говеда и безпросветни лекета"*. Той призна все пак, че обществено внимание е *"в полза на провокаторите"*, както той ги нарича, но не се запита защо това е така. И не Владо Пенев, а лично той какво е направил за България, за този народ, от когото се ограда като с Берлинска стена, и надменно

ПРЕДАТЕЛЯТ НА РОД И ЧЕСТ Е ПРОКЪЛНАТ ЗАВИНАГИ

върнат парите за билетите и халал им чакането! Вътре са влезли само сигурни либерал-глобалисти, сороски агенти от по-висок ранг, журнали - доказани подлоги, представители на чужди общности и прочие. *"Премиерата"* не само се е състояла, но е била заснета и е пожънала пълен успех. Да, когато преди протеста се разхождах по *"Графа"* с намерение да хапна нещо, отбелязах огромно американско присъствие, всички заведения бяха пълни с ангосакси - нещо непривично за София. Раздвижването на чужденци беше осезаемо. През стъклените врати на театъра зърнах сума ти камери на стойки вътре във фойето и помислих, че са толкова много, за да заснемат протеста - но нищо подобно, операторите изобщи не излязоха навън. Имаше суматоха на хора с отличителни картички, които бяха пропускани от полицията и бързо се вмъкнаха в сградата. Имаше толкова знаци за добре обмислена машинация, но аз не им обрънах достатъчно внимание.

Впрочем кой от протестиращите би могъл да предвиди дълбочината на клопката? На нас ни бе отредена ролята на кучето, което лае във и гони Михала. Ето защо полицията бяха толкова блага - забавлявали са се с нас! Съпътстващите провокации на *"битите"* Василев и Ушев също бяха фитилчета, вклинени в общия фойерверк. Бутане, гоненица, караници между *"плебе"* и *"интелектуална"* второкласна снобиста - отлични машинации за отвличане на вниманието.

От една година не пускам телевизонната каналация, защото не желая да димам зловоение, но в петък, 8 ноември, на другия ден след протеста, изгледах всички я издателски български срещу нашия протест. И се уверих в прозренията си. Макар че късните прозрения са самоинквизиция на съзнанието. Гледели и отвратителното изгезане, на което бе подложен журналистът Васил Василев (съвпадение на имената) в утринното предаване на bTV от четирима безсъвестни майкопродавци - **негра-**

и дръско заявява, че нямало да се обяснява, нито да спори и да се извинява. А той има за твърде много неща да се изповядва. Грешник е пред този народ, когото видиотвяваше като рекламното лице на пошли лотарии и безсъвестни игри за осакатяване и експлоатиране на надеждите на хората, изпаднали в недоимък и беднотия.

На този народ му е писнало от такива интелектуалци с лотарийно самочувствие, които му насаждат чувството за вина и малоценност. **Народът протестира, защото осъзнава, че животът му е станал жертва на бездушни изкормвачи на всичко, което прави човека човек.** А той, аркашката, е техен слуга. Този протест е вик и към откраднатата от народа държава, към натрапената ѝ хаотична политика и пълна дезориентация относно бъдещето на децата на онези нейни *"деца бурливи"*, които *"името ѝ само кат мълваха, умираха без страх"*.

В един такъв спонтанен протест, в едно такова множество от хора с дълбоко уязвено национално чувство провокаторите винаги са пригответи отнапред. Дали с маски, *"сложени под команда"*, дали с качулки, ниско нахлупени над очи, те могат да спугят не само очилата на Владо Пенев, особено ако са улеснени в своята задача или уговорка с онези, които са ги повикали.

На стр. 8

Жестът с показан среден пръст от едно предаммерено недоразумение като Теодор Ушев може да скъси неимоверно бикфордовия шнур на гнева, след което взривът може да го лиши напълно от възможността да се наслади на режисурата от Джон Малкович творба. От такъв сблъсък, търсен и от Васил Василев, можеше да спечелят единствено виновниците за протеста. В известен смисъл техният план сполучи. Те търсеха повод за индугенция и го намериха. Лавината от възмущения не на „отвратени интелектуалци“ от националните типичности на не миешите българи се изля като радиоактивен дъжд и затъмни в голяма степен победата на протестиращите в четвъртък вечерта на 7 ноември. Тя не се оказа нокаут еничарите от оджак на аджамогланите на Васил ага. Ударът беше добър, но те до следващия рунд успяха да се възстановят и да мобилизират когото трябва. Заприжда множество от „умни, успешни и красиви“, което, откъдето и да го погледнеш, имаше вид на организирана публика.

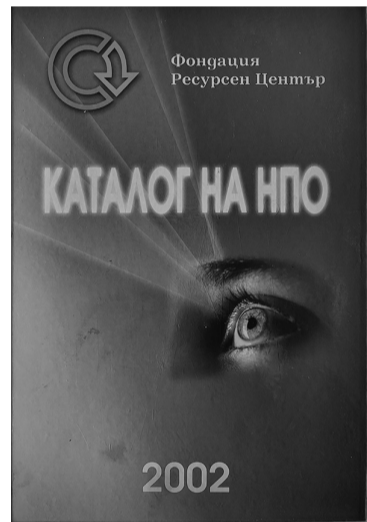
Фондация „Ресурсен център“, каквото и да означава това, издаде още през 2002 г. каталог на НПО-тата там, в България. Вярно, поостарял е вече, но пък показва що значи организирана демократична мрежа, която се финансира от Американската агенция за международно развитие и от филантропии като мегаспекуланта Джордж Сорос. Това е онзи еничарски корпус под прикритие, свикван под знамената винаги когато точката на кипене на народния гняв може да подпали чергата на всички, от които на народа му е дошло до гуша.

Няма да се задълбочавам в широката диапазон от интереси и отговорности на това еничарско формирование, което действа винаги на повикване. При избори и при спектакли; при митинги и демонстрации на непримиримост, „в името на новото светло бъдеще“. Ще кажа само, че в този ранен и все още восьмачен период на зрялост на тази щедро наторявана нива с плевели в обществения живот само в София са регистрирани и действат неправителствени организации - НПО, като се почне с Института за икономически напредък, премине се през Движение за нова култура с многозначителната абривиатура ДНК, през организации като „Гражданин“, премине се и през осем институти с нежни имена, отговорни за българското щастие и социален напредък, като тези за икономическа политика и либерални изследвания и се завърши с 8 центъра за изследване на демокрацията, за независимата журналистика и независимия

ГОСПОД НЕ МОЖЕТЕ ДА ИЗЛЪЖЕТЕ!

живот. И това само за София, и то още през 2002 г.

В списъка по сфери за дейност отдел „Изкуство и култура“, който обхваща цялата страна, са изредени 304 НПО-та, регистрирани по Закона за юридически лица /ЗЮЛНЦ/ в обществена полза и още толкова, регистрирани в частна полза. **И това преди 22 години!** А днес те наброяват вече няколко хиляди!

Но да спрем дотук. Има ли начин при това положение залата на Народния театър с постановката на Малкович „Оржията и човекът“ от Бърнард Шоу да не бъде препълнена през втория ден? И то след неистовия писък и ропот на услугливите и несвободни меди под контрол? И как и защо на тази постпремиера беше невъзможно да не се появи харвардската недоучка Кирил Петков. Та нали това са неговите ала-бала избиратели. Нямаше как и редом с него да не бъде дълбоко възмущеният от събитията в предния ден смет на София Васил Терзиев. И той кадър, и той потомствен демократ. С други думи, цялото войнство – под оръжие. Парите на „Америка за България“ не са само за ала-бала. Пак се задават избори и ако сега не се сполучи слобката, то нали и утре е ден.

За първия спектакъл, „В самотата на памуковите полета“ с участието на Джон Малкович в Народния театър през 2023 г. билетите са стрували средно 350-400 лв. Сега при него-

ва режисура струват между 20 и 40 лв. Пита се кой с такава щедра ръка и защо и с каква цел заплаща разликата, и то при положение, както твърди Васил ага, че те са „спонтанно изкупени до края на месеца“. Кой е заинтересован от това колкото се може повече българи да видят тази пиеса, адресатът на която бе възмущавал българските студенти във Виена и Берлин още

ния български народ. Какво са в случая някакви си 200 хил. евро за този многопосочен тест на фона на 30-40 млрд. долара за поредното осъществяване на неосъществената мечта и необходимост от втора АЕЦ на България? Хонорарът на наетия за целта Малкович са просто джобни пари и в сравнение с цената на поръчаните изтребители F-16 Block 70, предплатени още на

преди 100 години. Кой и защо остана непреклонен и днес, когато изначално бяха известни възмущенията на огромна част от мислещите българи?

Няма съмнение, че в случая се действа премислено и преднамерено. **На времето Мерсия Макдермот писа, че „ако тази пиеса някога бъде поставена в България, ще избухне революция“.** И тя със сигурност е била права, защото е имала впечатления от една друга България и от един други българи, не свързани на бавен огън като жаби в тенджерата на демокрацията цели 35 години. Те бяха българци с ясни рефлексии и с просветено съзнание за добро и зло, да уместно и неуместно. Тогава бе невъзможно такива „таланти на буци“ като Христо Мутафчиев да твърдят, че протестът срещу антибългарската постановка на Джон Малкович била заплащана реклама от театъра и неговия директор. Но аркашката си е аркашка дори когато е председател на Съюза на аркашките. Той си остава и шут, и маша в жаравата на съдбовни изпитания за народа, който изработва неговия хляб и който не иска да се харесва на умнокрасивите. Народът с кожата и с душата си усеща всичко онова, което му подготвят.

Постановката в Народния театър на Джон Малкович, който се оказа невероятно подготвен и по проблемите и историята на съюзния живот в СБП, е само елементарен, не особено ресурсоемък тест за духовното здраве и степента на жизнената поносимост на целокуп-

чертеж. Но нали така от паметника действия всеки хегемон. Всеки поробител или колонизатор. Нищо лично, просто бизнес.

В края на 2012 г. г-н Ричард Морнингстар, специален пратеник на държавния секретар на САЩ, посети България. Разбира се, неговата абсолютна безкористна мисия се отнасяше до „защитеността на интересите на САЩ на територията на България“. Г-н Морнингстар абсолютно безкористно бе дошъл да се поинтересува от възможностите за добиване на шистов газ в район, който българите наричат Златна Добруджа. Случайно или не, тогава в медиите се появи утешка на неговия доклад до г-жа Хилари Клинтън с анализ за бъдещето на България и за народа ни, изпаднал в демографски колапс. Този анализ, откровен до цинизъм, бе не само стъпсващ, доколото показваше не някакъв кошмарен сън, а жестоката българска действителност. Нещата в него бяха казани пределно точно с твърди аргументи, без отвлечени анонси и подтекст. Невъзможно е обаче той да бъде преуказан сега. В бележките си съм оставил паметка и един цитат за ориентир: „Те българи те, б. а. не могат да проумяват, че всяка една битка, която водят, е битка между интересите на парите и интересите на човека като разумно същество. Че за да спечелят, трябва да променят ценностната си система и да ограничат ролята на парите в управлението на държавата и обществото. Но за да спечелят те, трябва да поискат на-

родът да притежава властта, а не тя бъде в ръцете на олигарси и партийни служе... Българите не представляват проблем за осъществяването на нашите интереси, докато са готови да предоставят бдещето си и управлението на държавата в ръцете на позорни партиици, а не на идеи.“

Датата под доклада е 10 февруари 2013 г.

Много вода изтече оттогава. Внукът ми беше още малък и не каза „теню“ на г-н Морнингстар. Пък и аз не го посъветвах. Често съм си мислел обаче какво се е случило с него и къде по света обикаля с мисия и после пише своите усмъртяващо правдиви анализи и безутешни доклади. Мога обаче да си призная, че не само препоръките му дълго отекваха в съзнанието ми. Относно парите, които надморяваха над хора и идеи и покриваха институции и цели държави, нямаше защо да бъда агитиран. По-иначе обаче стоеше въпросът с ценностната система като характерологично наследство на народа ни през вековете, от което той препоръчваше да се откажем. Какво означава това, след още една дузина години минали оттогава? Навярно и внукът ми може да отговори на този въпрос. Утехата е, ако това въобще може да бъде утеха, че все така неизменни остават истинските ориентири за истинските българи: и паметта за подвига, и любовта към родния простор, към ласката на мама, към училищния двор, към бащината прегръдка и крепкото братско рамо. Остава все така истината, че само в България слънцето изгрява от морето и както пише в Светото писание – значи това е Обетованата земя. И народът ни инстинктивно се вдига да я брани. Той помни, че светлината винаги иде от изток и че задукла ли, няма завет за злото от източния вятър. Но днес той трябва да бъде нащрек. И да действа. Брат брата не храни, но тежко му, който го няма. Народът ни помни, че само на тази земя, преди да легнат завиняни в нея, мъжете целуват жарката й пръст. И после и в гроба биха се обърнали, ако враг отпие от ледената й вода и зурна се опитва да заглуши протяжната песен на медните й кавали.

Отклоних се, свърнах някак в тайните сокаци на сърцето си и може би защото днес е денят на Архангел Михаил, пред душите на непрежалимите мъртви останана да кажа на г-н Малкович и на Васил ага, хетамана на еничарския аркашки корпус: Вашата е небъдна! Пирова е вашата победа – нищожна, временна и жалка. Господ не можете да излъжете. И България ще пребъде. Въпреки всичко!

А вие ще горите в ада.

Продължение от брой 40

Според донесенията на българската легация в Белград идентифицираната принадлежност на агентурата към ВМРО не дала повод за обвинение срещу деветнадесетомайския режим, то било „насочено изцяло срещу Маджарско“. Управляващите кръгове оценили високо „енергичността на българското правителство при разтурянето на ВМРО“. Възмущението идвало „от небрежността на френската полиция, от моралната отговорност на Маджарско, нито дума против България“. Сравнението на „сигурния прием на покойния крал в София с трагичната му кончина в Марсилия“ било в полза на сближението. Макар да съществуваше пряка зависимост между двете събития. За да предотврати всяко недоразумение, К. Георгиев побърза да изпрати в Белград на поста пълномощен министър Димо Казасов, известен привърженик на помириенето с Югославия.

Управляващият българската легация в Берлин Д. Дафинов не сподели надеждата на Вилхелмшрасе, че сега Югославия ще се ориентира към Третия райх: „Все пак ми се вижда прекалено доверчив германецът, като допуща, че Югославия би се освободила твърд лесно от своята опекунка и приятелка Франция.“ По силата на протокола Гьоринг застана в първата редица на траурното шествие в Белград и положи венец с „интересния надпис: Германската армия на своя (бивши б-а., Г. М.) достоен противник“. Въпреки привидното „осъждане на убийството“ нацисткото правителство бе на мнение Югославия да не търси съдействието на Обществото на народите. Точна в тези напрегнати дни Третият райх напусна шумно Женевския форум. Разбира се, причината не бе в някаква гузност от съчастието в атентата, а поради решеното вече едностранно въвеждане на всеобща военна повинност.

Забележително е, че по нареждане „от горе“ югославският печат започна да публикува сведения за хода на следствието едва след погребението на краля. Дотогава бе съобщено единствено, че „самият атентатор Владо Георгиев Черноземски принадлежи към ВМРО“. В Женева атентатът се възприе като посегателство срещу устоите на Версайската система и изстрелите проехтаха като сигнал за ревизия на следвоенното статукво. Югославските представители обвиниха Унгария и Италия в покровителство на хърватската организация. На 30 ноември 1934 г. югославското правителство разпространи меморандум с искане да се организира всеобщ поход против международния тероризъм. В него се изтъкна, че сътрудничеството меж-

Акад. Георги МАРКОВ

ду ВМРО и „Усташа“ било уговорено още през април 1929 г. при посещението на Ан. Павлич и Г. Перчец в София. Тогава се сключило споразумение за оказване помощ с инструменти от ВМРО при изграждането и действията на „Усташа“. Споменаваха се имената на К. Драгнов, Д. Аврамов и Гл. Милчинов. На свой ред М. Дошен представлявал „Усташа“ в България. Широко място се отдели на „българина от Каменница“, и то според сведения, предоставени от българската полиция. По нареждане на деветнадесетомайското правителство. Дирекцията на полицията старателно отговори на запитванията от страна на Франция, Югославия и Интерпол.

Отговорните фактори в Белград се ограничаваха да искат само „морално удовлетворение“, защото се бояха от външнополитически усложнения които биха застрашили „единството на държавата“ Югославия се подкрепи най-всеотдайно от Франция и Турция, а Унгария бе енергично защитена от Италия. Твърде двузачно бе становището на Вилхелмшрасе, което уж проявяваше разбиране спрямо желанието за „пълно изясняване на престъплението“, обаче убийството засягало „криминалната област“ и било дело на „отделни терористи“. Вероятно германското Външно министерство не бе запознато с тайните ходове на Изследователското бюро, а и да бе посветено в акцията, сигурно пак щеше да твърди същото. Химлер се възползва професионално от документалния филм на един американски оператор, заснел случайно подробностите на атентата, който бе поръчан и „прожектиран стоици пъти в Гестапо, за да се изследват методите за най-сигурната охрана на Химлер от терористи“.

На 10 декември 1934 г. Съветът на ОН се обяви за борба против политическия тероризъм и настоя унгарското правителство да докладва относно взетите превантивни мерки. След изслушването на доклада не се стигна до нови дебати. За удовлетворение на звенарското правителство България остана извън центъра на разгорещените взаимни обвинения. Ръководството на ВМРО не се произнесе официално за участието в атентата, предпочитана

МАРСИЛСКИЯТ АТЕНТАТ

йки да бъде в сянка. Хърватският национален конгрес изпрати на 29 ноември 1934 г. послание до Съвета на ОН, в което разясни, че ударът в Марсилия е напълно заслужен отговор на „дългогодишните репресии на тирана“. Всяка страна остана на своето непоколебимо становище.

Черноземски загина, но бяха живи неговите ръководители. Три дни след атента-

та, на 12 октомври, Софийският военнополови съд започна издирване на отклонения се от следствието Ив. Михайлов, повтаряйки неговите

те особени белези: „Умоляват се всички военни, полицейски и административни власти при залавянето му да го предоставят в сега.“ От един месец търсеният бе вече в Турция. Чак на 15 ноември „Държавен вестник“ отбеляза, че той „е сега в неизвестност“. Съобщението се потрети на 5 декември. Трябваше да се затвърди впечатлението, че деветнадесетомайския режим изпълнява международните си задължения особено с оглед на отношенията с Югославия.

Смъртната пристъпа, произнесена срещу Ив. Михайлов, формално не бе свързана с Марсилския атентат. Осъден на смърт бе и неговият заместник Г. Настев, когото полицията успя да открие и арестува. Изпълнителният комитет на ВМРО заяви, че ако Настев бъде екзекутиран, за възмездие ще бъде убит министърът на външните

работи Коста Батолов. Образованото на 22 януари 1935 г. правителство на генерал-лейтенант Пенчо Златев реши да бъде „по-справедливо“ в прилагането на наказателните мерки, като незабавно интернира група „протогероисти“, а по-късно освободи 44 михайловисти. Въпреки че сближението с Югославия не се снем от външнополитическата програма, бе изрично подчертано, че

ство не можеха да позволят, нито да одобрят посягането върху живота на коронована особа, та дори това да е кралят на Югославия. Личностите на монарсите бяха „неприкосновени“.

Югославската служба за сигурност нямаше намерение да се откаже от унищожителна разправа с водача на ВМРО. След като турската полиция разкри заговора, организиран от югославското генерално консулство в Цариград с цел убийството на Ив. Михайлов в началото на април 1938 г., на 10 май българският пълномощен министър в Анкара Тодор Христов съобщи: „Турското правителство е решило да улесни Михайлов да напусне в най-скоро време турската територия“. Министърът на вътрешните работи Шукрю Кая помоли чрез Т. Христов да се амнистира Ив. Михайлов или да му се издаде виза за САЩ. Българският дипломатически представител се задволи да напомни, че „Михайлов е осъден от българските съдилища на най-високото наказание и при това положение българското правителство не може да предприеме абсолютно нищо в неговата полза“. И през следващите дни турският министър продължи да предупреждава, че ако Ив. Михайлов бъде убит от агенти на Белград, за това ще носи вина и правителството в София, понеже не се е вслушвало в неговите думи и „е изоставило Михайлов“. Т. Христов се впусна да обяснява, че „въпросът е много деликатен и много труден и едва ли моето (българското - б. а., Г. М.) правителство би намерило основание и възможност да предприеме нещо по него, и то в препоръчаната посока“.

Пълномощният министър се обърна към министър-председателя Георги Кюсевинов с доклад, започващ с многозначителните думи: „Само в един екземпляр. Лично - строго поверително!“ Както и трябваше да се очаква, отговор не се получи. Узнал това, на 18 май 1938 г. Шукрю Кая запитва: „Значи у вас са решили да го (Ив. Михайлов - б. а., Г. М.) игнорират?“ Т. Христов бе определено кратък: „Изглежда, че официалното становище е това. То е, струва ми се, и най-правото.“ Повече въпросите на Ив. Михайлов и Вл. Черноземски за разлика от благоприятните сведения за „техните жертви“, убити, от българина Владимир Георгиев - агент на хърватските усташа.“ Названието ВМРО трябваше да бъде забравено, без да се посочи с какво би могло да се запълни нейното място в политическия живот на българското общество. По принцип цар Борис и неговото правител-

ство не можеха да позволят, нито да одобрят посягането върху живота на коронована особа, та дори това да е кралят на Югославия. Личностите на монарсите бяха „неприкосновени“.

Югославската служба за сигурност нямаше намерение да се откаже от унищожителна разправа с водача на ВМРО. След като турската полиция разкри заговора, организиран от югославското генерално консулство в Цариград с цел убийството на Ив. Михайлов в началото на април 1938 г., на 10 май българският пълномощен министър в Анкара Тодор Христов съобщи: „Турското правителство е решило да улесни Михайлов да напусне в най-скоро време турската територия“. Министърът на вътрешните работи Шукрю Кая помоли чрез Т. Христов да се амнистира Ив. Михайлов или да му се издаде виза за САЩ. Българският дипломатически представител се задволи да напомни, че „Михайлов е осъден от българските съдилища на най-високото наказание и при това положение българското правителство не може да предприеме абсолютно нищо в неговата полза“. И през следващите дни турският министър продължи да предупреждава, че ако Ив. Михайлов бъде убит от агенти на Белград, за това ще носи вина и правителството в София, понеже не се е вслушвало в неговите думи и „е изоставило Михайлов“. Т. Христов се впусна да обяснява, че „въпросът е много деликатен и много труден и едва ли моето (българското - б. а., Г. М.) правителство би намерило основание и възможност да предприеме нещо по него, и то в препоръчаната посока“.

Пълномощният министър се обърна към министър-председателя Георги Кюсевинов с доклад, започващ с многозначителните думи: „Само в един екземпляр. Лично - строго поверително!“ Както и трябваше да се очаква, отговор не се получи. Узнал това, на 18 май 1938 г. Шукрю Кая запитва: „Значи у вас са решили да го (Ив. Михайлов - б. а., Г. М.) игнорират?“ Т. Христов бе определено кратък: „Изглежда, че официалното становище е това. То е, струва ми се, и най-правото.“ Повече въпросите на Ив. Михайлов и Вл. Черноземски за разлика от благоприятните сведения за „техните жертви“, убити, от българина Владимир Георгиев - агент на хърватските усташа.“ Названието ВМРО трябваше да бъде забравено, без да се посочи с какво би могло да се запълни нейното място в политическия живот на българското общество. По принцип цар Борис и неговото правител-

На стр. 10

Феноменът Доналд Тръмп

Предните избори за четирийсет и седми президент на САЩ са вече факт. Известен е и победителят в тях – Доналд Тръмп. Вече няма никакво съмнение, че тези избори ще играят ролята на избор за бъдещото развитие на САЩ, избор за историческото развитие на най-могъщата в икономическо и военно отношение страна в света днес.

Проф. Минчо МИНЧЕВ

Важността на това фактическо допитване до американския народ започна да се чувства още от началото на президентството на Д. Тръмп. Този човек сякаш бе попаднал случайно на най-високия пост на великата държава. Президент като Доналд Тръмп Съединените щати не са имали поне от началото на ХХ век. А може да се окаже, че и изобщо не са имали.

Просторек, еднакво арогантен във и извън собствената си родина, свършено неосведомен за света и опасно непредвидим в действията си, той вече осем години постъпателно руши установения преди три десетилетия от триумфалната фракция от най-едрия корпоративен ред.

Рядко изключение в политиката дори на Съединените щати, той е типичният образ на американски патриот, но всъщност – вече и на американски... националист !!

Едни го имат за забавен, други за много опасен, но всички – за съвсем нестандартен политик, случайно попаднал на високите пост.

Но всъщност, той е много сериозен, както е сериозна и каузата, на която се е заел да служи. И ако доживее да изкара двата по-

лагаши му се президентски мандата, светът един ден ще говори за „*епочата Тръмп*“. Просто защото този свят ще бъде *друг* – много по-различен от сегашния.

А че това е така, личи от истеричната ненавист, с която го отрупват нелибералите от всички сортове и породи – дори крехките холивудски актриси.

Коя е сериозната кауза на този необичаен политик, типичен продукт на американския бизнес? В характеристиката на дейността на този човек има нещо непознато в досегашната практика на подбор на бъдещия лидер на САЩ. Публична тайна е, че зад всеки кандидат-президент или вече действателно стоят скрити сили, представящи една или друга фракция от най-едрия корпоративен капитал на САЩ.

В различните исторически периоди тези фракции носеха различни имена. От началото на ХХ век невидимата сила, която направлява действията на видима публична власт, политолозите започнаха да наричат с не много точния и съвсем ненаучен термин „*дълбока държава*“.

Така до края на миналия век зад действащите американски президенти стояха или *финансовият*, или *индустриалният капитал*. Имаше и други разделения – традиционният про-

мишлен капитал или новият, свързан с Четвъртата индустриална революция. Някога президентът Д. Айзенхауер *прибави* още едно мощно *задушлице* – *Военнопромишления комплекс*. Доналд Тръмп бе първият американски президент, който обърка представата за едностранната подкрепа, която едрият корпоративен капитал дава на един или друг президент. И когато беше президент, и когато се готви за нов мандат, Доналд Тръмп има своите врагове и привърженици във всяка една от фракциите на този капитал. Икономическите интереси

на корпоративния капитал си оставаха, а различията между тях все по-силно се влияеха от идеологическата дилема, пред която се оказа американското общество, когато САЩ след разпадането на СССР се превърнаха в единствен световен хегемон.

След година светът ще отбележи двеста и петдесетата годишнина от революцията, която роди САЩ. През този период тази уникална държава премина през сложни, драматични събития – локални вой-

ни със своите съседи, участие в две световни войни и една гражданска война. Всички тези големи събития бяха съпроводжани от едно постоянно действащо явление – *експанзия* – икономическа, демографска и териториална. Със закупената от САЩ Аляска, принадлежаща до 1867 г. на Русия, завърши голямото териториално разширение на новата държава. САЩ се разпрострияха от изток на запад между двата океана – Атлантическия и Тихия. Със своята площ от 9 млн. кв. км САЩ станаха притежатели на огромни природни ресурси. Това осигури за дълги периоди напред екстензивното икономи-

ческо развитие на новата държава. Това развитие бе трайно предопределяно от непрекъснатия растеж на народонаселението – при нужда *правителството на САЩ откриваше широко вратите за емигранти най-напред от Европа, а след това и от целия свят*.

Този процес на контролиран, но не на сто процента, емигрантски поток отива към Съединените щати имаше едно много важно негативно послед-

ствие – *то попречи великата страна да създаде от населението си единна национална общност. Ако не от цялата тази общност, то поне от определена нейна част.*

Историческото ядро на постоянно нарастващото население на САЩ бе съставено от страните от Северозападна Европа. Обединяващият държавен език – английският – предели англосаксонския културен профил на новата държава. Но въпреки тези много благоприятни предпоставки за формирането на поне едно национално ядро това в САЩ не се осъществява. Опитите на политическата елита на САЩ, кога скрито кога открито, кога осъзнато и кога не, да сформира водеща нация така и не успяха. А проблемът – „*националният*“ проблем на великата държава си остава неразрешен и до днес.

Рухването на установения след Втората световна война след Втора ред превърна Съединените щати в единствена, водеща световна сила. Но САЩ се оказаха империя безтитлулна, обединяваща цялото ѝ население в нация. Макар и с друга терминология, американският политически елит фактически се оказа в състояние на раздяване, непознато от времето на Гражданската война. Както тогава, така и днес американското общество се оказа на кръстопът. Днес съществуват две несъвместими една с друга визии за бъдещето на най-могъщата държава.

И така, конкурентите за президент на САЩ на тези избори олицетворяват (не както обикновено) противоборството между различните фракции на корпоративния капитал, а на двете несъвместими посоки в

национално политическите съображения, вдигнати от двестонадесетомайския преврат.

Преследвана в Югославия и Гърция, обявена извън закона и в България, ВМРО отвърна със смъртоносните изстрели срещу своя заклет враг, политически приятел на новите ѝ врагове. Така че между събитията, станали на 19 май и на 9 октомври 1934 г., съществуват причинно-следствена обусловеност. Крал Александър бе убит от куршумите на войната, която звенарите и лигариите обявиха на ВМРО. Мнозина предвидиха вложиха прехи и косвени интереси различни сили. ВМРО имаше най-старите и най-големи сметки за разчистване с краля-диктатор, и то много години, преди да стъпи на власт фашизмът в Рим, преди да се образува „Усташа“ и преди провъзгласяването на Третия райх. И ако ти забави изпълнението на неподлежащата на давност смъртна присъда, възприаха я глав-

но външнополитически съображения, вдигнати от двестонадесетомайския преврат.

Между другото историята на това противоречие се губи още в началото на съществуването на САЩ. Но това противоречие битуваше скрито зад противоречието между *изоляция* и *откритостта* на САЩ към света.

Край

бъдещото развитие на САЩ. Общественият разлом в тази страна сега не е икономически по своя характер, а идеино-ценностен. С непредвидимите свои действия от гърния мандат Доналд Тръмп често изправяше на нокти целия свят. Това предизвикваше недоволството на неговите конкуренти тогава, но и сега, в борбата му за втори мандат.

По повод на първото избиране на Тръмп за президент и борбата му за ново сега в световното медийно пространство от противниците му бе пусната очевидната нелепен за негова руска зависимост. Но либералната международна общност я прие за чиста истина. Тук вече се вихреше *нанареният дух на англосаксонството, тъй като опитът за възстановяване на господстващото му положение в света съвпаднаше с идеята за изграждане на северноамериканска нация.*

Преди осем години в случая с избора на Д. Тръмп бе подхвърлена на критика дори самата изборителна система на САЩ, според която, въпреки че Хилари Клинтън получи повечето от гласовете на американците, за победител бе посочен нейният опонент. Той получи подкрепата на мнозинството от делегираните представители на отделните щати.

Но най-интересен бе не този безспорен недостатък на американската изборителна система. По-важно се оказа едно събитие, станало малко преди изборите и извън САЩ. Това бе референдумът във Великобритания за Брекзит. Така най-ясно се открии несъвместимостта между двете идеи: тази за формиране на американска нация с тази за световно англосаксонско господство.

Между другото историята на това противоречие се губи още в началото на съществуването на САЩ. Но това противоречие битуваше скрито зад противоречието между *изоляция* и *откритостта* на САЩ към света.

Във вътрешната политика Републиканската партия изразява възгледите на консервативно настроените американци. А на политическия консервативизъм е присъщ култът към традиционните ценности и институции – държавата, армията, семейството, училището, при това не само с образователните му функции.

Важно място в тази ценностна система заема църквата и особено религията. Крайният събирателен стремеж на привържениците на тази система е формирането на *единна северноамериканска нация*. Това е ядрото на идеологията на Републиканската партия, идеологията на американския из-

Традиционни носители на това противоречие са двете основни политически партии в САЩ – Демократическата и Републиканската. И не е вярно клишираното твърдение, че между двете партии няма никаква разлика.

Такава има! И тя не е за пренебрегване. Вярно е, че двете основни политически сили в САЩ са партии на едрия капитал. Но самият едър капитал не е единен. Когато капиталистическата система е в смъртна опасност, той се обединява, но във всички други случаи – не. Такава бе положението по време на Голямата депресия 1929-1934 година.

Естествено е, след като има различия между двете основни фракции на едрия монополистичен капитал в САЩ, те да се пренасят и върху двете политически партии.

Тези различия не са малко, но сега ще разгледаме само две от тях, които се отнасят както до вътрешната, така и до външната политика на страната. Сега разломът на корпоративния американски капитал е предизвикан не от спецификата на неговото съществуване, а от дилемата: за или против *ускореното и необратимо завършване на процеса на формиране на титулна нация на САЩ.*

Във вътрешната политика Републиканската партия изразява възгледите на консервативно настроените американци. А на политическия консервативизъм е присъщ култът към традиционните ценности и институции – държавата, армията, семейството, училището, при това не само с образователните му функции.

Важно място в тази ценностна система заема църквата и особено религията. Крайният събирателен стремеж на привържениците на тази система е формирането на *единна северноамериканска нация*. Това е ядрото на идеологията на Републиканската партия, идеологията на американския из-

олационизъм и патриотизъм, които привърженици са главно жителите на южните и централните щати, малкият и среден бизнес. А и не малка част от американския пролетариат.

Но тази идеология има своите привърженици и сред най-едрия корпоративен капитал, действащ главно в реалната икономика, в промишлеността и в селското стопанство.

Съвсем различна е идеологическата доктрина на Демократическата партия. Дори емоционалните нагласи в нея се различават от тези на консервативите-республиканци. Нейната идейна сърцевина в миналото бе либерализмът, а днес е неолберализмът.

В началото на съществуването на САЩ между тези два мисловни течения – на либералното и на консервативното – естествено се пренася и върху външната политика на САЩ. То води началото си от времето на Гражданската война, когато изолационизмът се подлага на съмнение и се заражда англосаксонският проект за световно господство.

Това, което е общо за външната политика и на двете основни идейни течения в САЩ, е нейната липса на диалогичност, арогантност и агресивност.

Но между тях има и немалки различия. Те са и в приоритетите, и в желанието от тях съюзници, и в определянето на близките им цели. А именно това интересува целия съвременен свят.

Общото състояние на Съединените щати днес е характеризирано като предкритично. Но има и други по-крайни, по-категорични оценки, според които САЩ вече се намират в криза. При това тя засяга цялото американско общество, заплашвайки както самата обществено-икономическа система на великата държава, така и единството на самата тази държава.

Тези твърдения са пресилени, но те могат да се превърнат в жестока реалност.

От външната политика на Доналд Тръмп сега, когато вече е четирийсет и седмият американски президент, наистина се интересува целият

свят. Но най-вече Европа. Първо, защото САЩ са рожба на Европа и нейната цивилизация. И второ, защото в съвременния си вид тя е по-зависима от САЩ, отколкото непосредствено след края на Втората световна война.

Разбира се, победата на Д. Тръмп искрено тревожи Китай, който по стечение на обстоятелствата е единственият икономически конкурент на САЩ днес.

Напълно логично е, зает с рестартирането на САЩ като велика империя, с ясно определена водеща нация в себе си, да прекрати своето участие във войната срещу Русия.

Каквото и впечателение да оставя след себе си, след всяка своя изява Д. Тръмп, каквито и съмнения да има относно неговите способности като политически лидер, той е наговорен от суровата и неотвратимата историческа логика да бъде начело на спасението на САЩ като велика държава.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР

Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:

Александър ГОЧЕВ

Проф. д-к. н. Бончо АСЕНОВ

Акад. Васил ГОЗЕЛЕВ

Д-р инж. Марин БЕЛОВ

Проф. д-р Иво СТЕФАНОВ

Акад. Николай ХАЙТОВ

Ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ

Проф. д-р инт. н. Тодор МИШЕВ

Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1000 София

ул. Пиротска №3

тел.: 02 985 23 07

тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА

„Втора Зора“ ЕООД

Печат „Нюзпринт“

София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:

Уникредит Булбанк

IBAN B643UNCR70001519963494

BIC

UNCRBG5F

Примат е оригинал по

стандарт 30 реда,

60 машинписни знака.

Ръкописи не се рецензират

и не се връщат.

Броят е приложен редакционно

на 9.11. в 13 часа.

Хonorари се изплащат в сряда

и четвъртък от 12 до 15 часа

ISSN 1310-8492

От стр. 9

МАРСИЛСКИЯТ АТЕНТАТ

На 4 октомври 1942 г. цар Борис сподели с командващия 5 армия в Скопие генерал-лейтенант Васил Бойдев, че възнамерява лично да покани Ив. Михайлов да се завърне и да забрави годините след деветнадесетомайския преврат: „*Було на миналото и работа за Родина*“. Но недоверието и враждата бяха толкова здраво вкоренени, че ръководителят на „*саморазтурилата се*“ ВМРО предпочете да остане в Загреб, откъдето Ан. Павелич управляваше Хърватско с такава „*желязна ръка*“, за която дори крал Александър би могъл да му завижда.

Премахването на крал Александър бе тежък удар върху неговата раздирана от междунационални противоречия монархия. Въпреки подкрепата на външни сили задълбочаване-

че в Белград се побояха да не би да се потърсят корените на кралеубийството. Владетелят, който още през Балканските войни (1912-1913 г.) бе водач на великосръбските кръгове, който лично бе издевателствал при „*сърбизирането*“ на българското население във Вардарска Македония, който бе оповестил на света, че там, в т. нар. Южна Сърбия, няма българи, бе застигнат от справедливо възмездие. Напразно придворни историци и подкупни вестникари лееха мастилени сълзи за „*жертвата*“ в Марсилия и се надпреварваха да хулят нейния „*палац*“. Неутешимите мъки на вдовците и сираците на тези, върху които Костар бе издигнат тронът на Кралорджевичите, бяха необоримите свидетели на народ-

ното обвинение. Достатъчно е само да се напомии кърватото начало на последното властване на тази сръбска династия: на 29 май 1903 г. в Белград бе убит заедно със съпругата си един друг крал – Александър I.

В подготвящата и извършването на Марсилския атентат и особено в неговите международни последици вложиха прехи и косвени интереси различни сили. ВМРО имаше най-старите и най-големи сметки за разчистване с краля-диктатор, и то много години, преди да стъпи на власт фашизмът в Рим, преди да се образува „Усташа“ и преди провъзгласяването на Третия райх. И ако ти забави изпълнението на неподлежащата на давност смъртна присъда, възприаха я глав-

Фабиянското общество е първият политически тинк-танк в Англия. Неговата цел е пълно подчинение на индивида на световната държава, икономическа целесъобразност доведена до абсурд (старите и болните се евтаназират, социално непълноценните и бедните – също), строг контрол върху раждаемостта, унищожаване на религията и националните държави, унищожаване не само на идеята за частна собственост, но и изобщо на човешката личност като такава. Фабианци финансират Ленин, когато той ходи с Крупская в Лондон, и Ленин твърди, че фабианците са най-богатата част от английската аристокрация. В консервативна Англия обаче една насилствена революция е невъзможна и фабианците избират друга тактика – тази на Квинт Фабий Максим – римски генерал, победил Ханибал, известен с тактиката си на изчакване, преди да нанесе решаващия удар. Фабианското общество като праобраз на съвременните НПО-та решава, че за да постигне целите си, трябва да промени първо мисленето на хората. Подмяната се извършва чрез пропаганда в книги, статии, лекции, инфилтриране на университети с фабиански кадри, които да отгледа нови „фабианчета“, проникване в политическите и икономическите среди. Емблемата на фабианското общество е щит, изобразяващ вълк в овча кожа. Тази емблема стои над знаменития витраж, намиращ се в Лондон Скул оф икономикс (също фабиански институт). Витражът изобразява основателите на фабианското общество, които са колкото християнските апостоли, на една маса е изобразено земното кълбо, а над него нов световен ред с чук в ръка е изобразен Джордж Бърнард Шоу.

Прекрасният нов свят на Шоу

СОВИТЕ НЕ СА ТОВА, КОЕТО СА

Бърнард Шоу и идеите на Фабианското общество за трансформация на обществото към нов световен ред

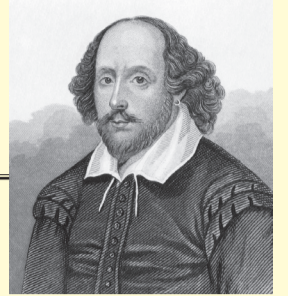
Какви са идеите на Шоу? За да разпаднете едно общество, на вас ви е нужна ударна доза либерализъм и унищожаване на морала. Шоу го осигурява чрез пиесите си. В „Три пиеси за пуритани“ се прави опит да се осмее честния труд и търпението и да се прокламира желанието за бързи и нечестни печалби. В пиесата „Професията на госпожа Уорън“ Шоу представя в приятна светлина жената, която проституира, пред тази, която избира да живее честно. Пиесата впрочем е забранена в Лондон. Поставя се в Ню Йорк и режисьорът е арестуван за уронване на добрите нрави. В пиесата дъщерята, чиято майка е проститутка, се обръща към майка си с възхита от факта, че се занимава с проституция: „Скъпа майко, ти си била прекрасна жена, ти си по-силна от

работят. Разбира се, това е заблуда, за да се хареса на масите и последните да се развратят. Какво обаче ги чака всъщност, след като се доверят на Шоу, може да разберем, ако проследим заниманията на Шоу с евгеника.

Бърнард Шоу е участник в първия международен конгрес по евгеника, който се провежда в Лондон през 1912 г. Председател на конгреса пък е не някой друг, а Уинстън Чърчил. В свои изказвания Шоу изказва подкрепа за Хитлер и Мусолини, твърдейки, че те „подобряват расата“. В свое интервю Шоу твърди, че „ако не можеш да докажеш, че си полезен за обществото, очевидно не може да ползваме обществените организации, за да те държим жив, понеже твоя живот не ни носи нищо и следо-

СОНЕТ № 66

Уилям Шекспир

*Зова смъртта. До гърлото съм сит
заслугата да виждам просекиня,
и глупостта – в костюм със бисер шит,
и честността – удавена във тиня,
и простият език – немил-недраг,
и пъченето – признак за наука,
и чистото моминство – във бардак,
и почестите – пръскани наслука,
и нрава строг – покварен от властта,
и гордото достойнство – на заплама,
и творчеството – с вързани уста,
и правдата – във служба на лъжата.
Охотно с тази смрад се бих простил,
но как да те оставя, друже мил?*

Бърнард Шоу на сбирка на Фабианското общество

цала Англия“?! Шоу настръчва хората към антисоциално поведение, описвайки го като прекрасно. Той като фабиански социалист обещава на бедните, че държавата ще им осигурява всичко и това - без да

вателно не може да има твърде голяма полза от теб“. В друго свое изказване от преди Втората световна война Шоу се надява химиците да изнамерят

смъртоносен газ, убиващ ненужните, но по един тих и милостив начин. Тези идеи очевидно са били на британските фабианци и са осъществ-

вени на немска територия. Но дори след края на Втората световна война, краха на нацистка Германия и провала на евгениката Шоу не отстъпва от възгледите си. През 1948 г. казва, че от голяма част от хората ползата е нищожна и следователно нямат право да съществуват. Конкретното изказване е: „Непогдващите се на дресировка, агресивните, лишените от самосъзнание, идиотите, концентрираните върху себе си късогледни хора и идиотите, какво да се прави с тях? За тях не наказание, а смърт, смърт, смърт, смърт.“

(The ungovernables, the ferocious, the conscienceless, the idiots, the self-centered myops and morons, what of them?“ he asked rhetorically. “Do not punish them. Kill, kill, kill, kill, kill them.)

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник „Нова Зора“. Идват все по-безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Започна абонаментната кампания на Български пощи и на фирма „Доби прес“, с които редакцията има договорни отношения за 2025 г. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2025 г.: 1000 целогодишни

НОВА ЗОРА

ВЕСТНИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛИЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г.

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзхожда сичките световни добрини!“

абонамента! Ние знаем, че ви е трудно и с притеснение отправяме тази покана за подкрепа. Вече се пресрамахме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения. Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената

възможност ще остане вашата целева подкрепа. Процесите протичат все по-скоро и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че

това не е ваше желание. Можем да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.

Във всяка пощенска станция, до 15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате

за в. „Нова Зора“ за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена - 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с „Нова Зора“, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен - 311.

Всеки вторник очаквайте „Нова Зора“. Търсете най-необходимият за България вестник.